

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

(Του Φρανσουά Κοππέ)

Πώς ήταν άλλοτε ή ψυχή μου!
 "Όμοια μ' ένα παλαιϊκό ρωμαϊκό ανάκτορο, έστεκε υπερήφανη, αδιάλλακτη και σιωπηλή...
 Και τώρα; "Ω! τί καιροί! τί πάθη!...
 Κύμα πελώριο, ή τύψεις και ή φροντίδες σαρώσαν απ' τὰ στήθη μου τή χαρά και τή ζωή...
 * * *

Κι' είνε έρείπιο ή καρδιά μου από τότε.
 Τò πατρικό μου σπίτι έρήμαξε, τò ρήμαξαν οί πόνοι και ή φροντίδες...

Παντού τριγύρω, ή έρημιά και τò σκοτάδι...
 Κι' έμεινα ένα έρείπιο, ένα έρείπιο!
 Μέσα στον άγριο άνεμο τής τύχης μου... στην τραγική τή μοίρα τής ζωής μου.
 * * *

Πέρασαν χρόνια, πόσα χρόνια!
 Κι' εγώ μόνος, σιωπηλός θεατής τής έρημιάς μου, γροικούσα τις στιγμές τις ώρες να κυλούν δίχως έλπίδα.
 Πόσα μεσάνυχτα, μιάς άγωνίας φρικτής!
 Πόσες ήμέρες σκυθρωπές, χωρίς κανένα σκίρτημα χαράς, χωρίς ούτ' ένα νέο φως, ούτε μ' άχτίδα νέας έλπίδας!
 * * *

"Έτσι ήμουν, όταν πέρασες, γλυκειά μου, έτσι θρισκόμουν, όταν ή ματιά σου πρωτάστραψε μπροστά μου, γελαστή κι' έλπιδοφόρα!

"Έτσι άπελπισμένος, νικημένος, σωριασμένος, έδέχτηκα τόν έρωτά σου, ώ μεγάλη και ωραία ψυχή τής αγάπης!
 * * *

Και τώρα πού σιμά σου περπατώ, και τώρα πού σιμά σου συλλογιέμαι, όλα τὰ χρόνια εκείνα τής ζωής μου... μή μ' άπελπίζεις πάλι, αγαπημένη...

Δέν είμαι πειά εκείνος πού μπορώ να ξαναζήσω μέσ' στον πόνο, δέν είμαι πειά ικανός να ξανακλάψω, έτσι σαν τότε, μόνος δίχως τή σκιά του έρωτά σου.

ΤΟ ΣΗΜΑΝΤΡΟ

(Του Θωμά Μούρ)

"Αχ! εκείνο τò σήμαντρο! Κάθε δειλινο πού τ' άκούω να παίζη τής ψυχής μου ραγίζει τὰ φύλλα! Αναμνήσεις παλαιών χρόνων... "Ημουν παιδάκι τότε... Παιχνίδια με τὰ γειτόνοπουλα... Χρόνια χαμένα, άγύριστοι καιροί!
 * * *

"Αχ! εκείνο τò σήμαντρο! Τò ήουχο σπιτάκι μας μου θυμίζει! Κάτι πού έπέρασε, πού έπέρασε για πάντα, έρχεται πάλι να μου πη κρυφά και μυστικά έναν πόνο.
 * * *

"Αχ! εκείνο τò σήμαντρο!

Πόσα και πόσα έρχονται στο νού μου! Τὰ χρόνια εκείνα πώς έπέρασαν!

Πόσες καρδιές τότε άνθοῦσαν!

Πόσες αγάπες πέθαναν μέσ' στην ψυχή μου, και θύ-

φθηκαν μαζί της.

Πόσες γλυκειές, άξέχαστες αγάπες!...
 * * *

"Αχ! εκείνο τò σήμαντρο!
 Θα παίζη λοιπόν πάντα έτσι; Και τή στερνή τήν ώρη τής ζωής μου θ' άκούω λοιπόν τόν ήχο του...
 "Όταν θα ξεψυχώ...
 "Όταν θα ταξιδεύω πρòς τις άγνωστες χώρες του θανάτου...
 * * *

ΠΟΝΟΣ...

(Του Καρ. Μπωντελαίρ)

"Ω! τί είν' αυτό π' αισθάνεται ή ψυχή μου...
 Είν' αγάπη!... Είνε πόνος!... Είνε γοσταλγία;...
 ...Από τόν καιρό πού έφυγες, αγάπη μου, δέν ήσύχασα ούτε στιγμή...

Κοιμώμαι με τή θύμησί σου και ξυπνώ με τήν εικόνα σου!...

Φτωχή καρδιά!...

Πώς τή σπαράζει ο πόνος!

Μά γιατί να υποφέρω τόσο; "Αν ήξερα... "Ω, αν ήξερα τί κρύβεις μέσα στην καρδιά σου... Τότε ίσως να... ναί, ίσως τότε να... πονούσα πιο πολύ!...

...Μά γιατί να πονώ; Μά γιατί; "Ω, ναί, μά και γιατί ν' αγαπώ...

...Πρέπει να πεθάνω...

Φτωχή καρδιά... πώς τή σπαράζει ο πόνος!...

..."Ω! "Αν ήξερα τί κρύβεις μέσα στην καρδιά σου...

Θεέ μου... τί είν' αυτό π' αισθάνεται ή ψυχή μου.
 Φτωχή καρδιά!...

ΠΙΑΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΜΟΥ...

(Του Έρρ. Μπορντώ)

"Ω ξανθή βασίλισσα, πιασε άπαλά με τò χέρι σου τήν καρδιά μου...

«Μην αφήσης πειά να χτυπή... τò χτύπο τής ζωής...»

«...Σφίξε καλά τὰ μαλακά χεράκια σου, πάνω στην πέτρινη καρδιά μου».

Κι' εκείνη άποκρίθηκε:

—«Πιάσε τόν ήλιο με τὰ χέρια σου και μην αφήσης πειά να περπατή στον ούρανό!...

«Κι' άκόμα... σκέπασε τή γη με τήν κορμοστασιά σου, για να μη μπορη πειά ο ήλιος να μαυρίζη τις ξανθές!...

Κι' εκείνος λυπημένος είπε:

«Πάρε στο χέρι σου τò μαχαίρι μου... και τρύπησέ μου τήν καρδιά».

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ

Τò «Μπουκέτο» εκδίδεται σήμερα με περισσότερας σελίδας Πανηγυρικών.

Τò γεγονός αυτό είνε βέβαια ευχάριστο για τούς αναγνώστας μας, αλλά πρέπει να τούς καταστήσωμε συγχρόνως ένημέρους ως πρòς τήν ζαινοτομίαν εις τήν όποιαν προβαίνομεν.

Εις τò «Μπουκέτο» συμπεριλαμβάνονται από σήμερα τὰ αναγνώσματα και ή άλλη εκλεκτή ύλη του καλού περιοδικού «Έλλάς», τò όποιον εύρέθη εις τήν σκληράν ανάγκην να διακόψη άποτόμως τήν εκδοσίν του, και τò όπειον έξεχωρήθη εις τò περιοδικόν μας.

Διά να έπαρθέση τò «Μπουκέτο» εις τήσιν ύλην αυξήσαμε τὰς σελίδας του.

Επίσης διά να μπορέσουν οί αναγνώσται μας να παρακολουθήσουν τὰ αναγνώσματα τής «Έλλάδος», τὰ όποια είνε αληθινά άριστουργήματα, τò ένα καλύτερον του άλλου, προτάσσομεν έκτενεστατήν και λεπτομερεστατήν εισαγωγήν εις έκαστον εξ αυτών.

Παρακολουθήστε τήν «ΔΡΟΣΟΥΛΑ» του κ. Σταμ. Σταμ. είνε μέχρι δακρύων δραματική έλληνική ήθογραφία.

Διαβάστε τήν «ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ» του Αιγυριακού, τò υπέροχον αυτό κοινωνικόν μυθιστόρημα.

Παρακολουθήστε τήν «ΔΙΠΑΗ ΑΓΑΠΗ» τής Ζιραρντέν, είνε ένα από τὰ τρυφερότερα αισθηματικά ρομάντζα.

Εκτός όλων αυτών τò «Μπουκέτο» είνε άποφύλασσει άκόμη άρκετάς ευχαρίστους εκπλήξεις, τὰς όποιας θ' αναγγείλωμεν εις προσεχή φύλλα.

Διά τò «Μπουκέτο» αρχίζει από σήμερα μία νέα περίοδος. Δέν αναφέρομεν τίποτε σχετικώς, άποφεύγομε τὰ περιττά λόγια. Τò τί πρόκειται να σάς δόσουμε θα τò δητε μόνοι σας, θ' αντιληφθήτε μόνοι σας τήν μεγάλην μας προσπάθειαν ή όποία θα φέρη τò «Μπουκέτο» εις τήν πρώτην γραμμήν των Περιοδικών, των ευρωπαϊκών Περιοδικών.